

Proœmium.

que citatis auctoritatibus instructi fuerint, nisi causas evidentes illicò adjecerint, nullam obtinebunt fidem, juxta Philosophorum illud in scientiis humanis : *Nihil est credendum.*

*Et Vanis
altercationibus.*

§. 8. Quo ipso & hoc impetrarunt veteres Mathematici, ut nullæ unquam de futilibus & probabilibus controversiæ serio, præsertim (ut alibi sæpè fieri solet) cum calumniarum reciprocatione maximè detestandâ ventilarètur, sed amicabili saltem discursu, ad veritatē, si fieri posset, non victoriā obtinendam, vanum esse rati, in iis ubi nulla vel utilitas vel scientia latet, tanto operè exacerbari, sicut ubi nullæ vires sunt ad insaniam irasci, & turpe reputantes cum homines simus omnes, si quid humani forsan alicui accidat, inhumano more excipiendum ducere.

*Aristoteles
Mathematicus.*

§. 9. Hisce Mathematicorum vestigiis institit Aristoteles, Philosophus animò pariter & fortunâ summus, quem Ducem meritò ad humanam sapientiam (non ejus Dictatorem) agnoscimus. Hic enim uti Mathematicum ex more seculi primò sibi comparavit notitiam; ita rejectis etiam plerumque λογισμαχίαις, eādē methodo reliquam tum latentem inquisivit, tum inventam docuit veritatem. Et licet vulgo iisque, quos per ætatem ingeniive hebetudinem mysteria philosophica capere posse desperabat, dogmata sua καὶ δόξαν saltem & λογικῶς seu διαλεκτικῶς (ut ipse loquitur) sapius explicuerit, multaque insuper in scriptis suis ἐξωπρα- καί, præsertim περὶ τῶν ἠθικῶν, & ex parte περὶ τῶν φυσικῶν, ἐνδόξως exarata, tradiderit; in his tamen omnibus plerumque statim ab initio, eo se modò processurum, remque παχυλῶς saltem & soloci filo se tractaturum (majori sanè modestiā, quàm ejus dicta nonnullis creduntur sapientiā) ne quis decipiatur indicavit.

*Dogmata
quædam
λογικῶς*

*Plenaque ἀνα-
λυτικῶς
tradens*

§. 10. Discipulis autem γνησίοις & ἐπιστημονικοῖς λόγοις κατὰ κολῶθειν δυναμένοις (uti loquitur Galenus de Platone) fideliter omnia, quorum certitudinem ipsi vel suo Marte vel ex Platonis scholâ veterumque Philosophorum lectione licuit

